

OVER WEZENLOZE ZIELEN

Merel De Keyzer

Merel De Keyzer

OVER
WEZENLOZE
ZIELEN

Over wezenloze zielen
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing
Auteur: Merel De Keyzer

Omslagontwerp: Doris Verlinden
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk heruitgave november 2020
ISBN 978-94-03611-13-6
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er was eens...

... heel erg lang geleden, diep in het Zwarte Woud, een rijke heer wiens hart gehuld ging in schaduwen. Op jonge leeftijd hadden hebzucht en machtswellust hem langzaam verteerd. Hoewel hij alles had wat iemand ooit zou kunnen begeren, verlangde hij steeds naar meer. Uiteindelijk bereikte hij het punt dat hij alles bezat wat mogelijk was, maar hij voelde dat één zaak langzaamaan uit zijn vingers gleed: het leven.

Leven, zijn, bestaan – hij had het nu, maar hij was geen dwaas en wist dat er een dag zou komen dat hij het zou verliezen. De gedachte tergde en kwelde hem en wanhopig ging hij op zoek naar de sleutel tot onsterfelijkheid. Hij reisde tot het uiteinde van de wereld, door wouden en woestijn, over zeeën en bergen. Hij zag duizenden wonderlijkheden, maar tussen alle schoonheid in Gods creatie, vond hij nooit hetgeen waar hij naar hunkerde.

Zijn moed zonk hem in de schoenen en net op het punt dat hij het wilde opgeven, kwam hij hem tegemoet met zoete woorden en gulden beloften. Dit alles zou hij krijgen, maar hij zou een prijs moeten betalen. Iedere volle maan moest hij een onschuldige ziel brengen tot bij het meer en ze aan hem overhandigen.

De dwaze heer stemde in en kreeg waar hij zolang over had gedroomd: een lichaam dat niet verouderde, noch leed onder vormen van verwondingen en geweld. Hij verkeerde

in een staat van euforie en verblind door zijn eigen gelukzaligheid, beging hij ook daadwerkelijk de zonden die hij moest uitvoeren om dit geschenk te behouden. Iedere volle maan bracht hij een reine ziel naar het meer en liet haar wegzinken in het ijskoude water.

Op een dag kwam hij een zeer beminnelijk, onschuldig meisje tegen dat hij menige tijd vanaf een afstand had bewonderd. Hij meende liefde voor haar te voelen en vroeg haar ten huwelijk. Maar de bekoorlijke jonkvrouw had de duisternis in zijn wezen opgemerkt en wees hem kil af. Gekrenkt door de weigering, koos hij haar uit als zijn volgende ziel en op de nacht van de volle maan was zij degene die verdween in het bodemloze meer.

Wat hij niet wist, was dat het meisje de dochter was van een goede fee, die een mensengedaante had aangenomen om één sterfelijk leven te kunnen leiden met de man van wie ze hield. Toen de wind haar toefluisterde wat er met haar dochter was gebeurd, vervloekte ze de heer zodanig: wanneer hij de kleine rivier, die aan haar dochter was toegewijd, zou betreden en oversteken, zou hij voor één dag weer sterfelijk worden.

Toen hij dit, in zijn onwetendheid van de vervloeking die op hem rustte, had gedaan, onthulde de fee aan de bewoners van het naburige dorp wat de heer had gedaan met de beste zielen onder hen. De dorpingen werden ziedend van woede en zinden erop het kwaad onder hen uit te roeien. Ze trokken naar het kasteel, stormden binnen. De heer was zo overrompeld dat hij niet meteen kon reageren en in zijn moment van aarzelen, staken ze een mes in zijn hart. Hij lachte, tot hij voelde hoe de dood zich over hem ontfermde en het leven voor altijd uit zijn grip gleed.

Men begroef hem in een diep graf, verborgen in het woud, ver weg van zijn kasteel. En tot op deze dag ligt zijn lichaam daar, want hoewel zijn ziel gezonken is tot de duistere onderwereld, heeft zijn lichaam na die ene dag zijn onsterfelijkheid weer op zich genomen.

Dus wees gewaarschuwd voor verlangen naar macht en rijkdom. En begeer nooit het Duivels goed.

Hoofdstuk 1

Het ochtendgloren was voor Sieglinde een mistig en grijs gebeuren. Een zonsopgang met een open hemel vol romantisch gekleurde wolken was een zeldzaam voorkomen in deze streek en mocht dit zeldzaam voorkomen zich eens laten zien, dan was het lastig te bewonderen tussen de dichte kruinen en takken van de bomen. Desondanks hield ze van de ochtend; sterker nog, ze genoot van deze nevelige vroege uren. De regenwolken, de prikkende kou en de ondoordringbare mist waren voor haar betoverend.

Die dag begon in een zachte miezerbui. Zoals gewoonlijk was ze als eerste wakker geworden en had ze maar wat kleine klusjes geklaard: ze had wat van de eieren gekookt die ze iedere drie dagen van de smidsvrouw kregen en om de dag in te leiden was ze het woud ingetrokken tot bij de kleine rivier. Het koele water was als ijsmessen in haar gezicht, maar het deed deugd en verhinderde dat ze nog in slaap wilde vallen. Ze veegde de waterdruppels, die aan haar vingers dreigden te vriezen, af aan haar jurk en keek daarna een beetje rond zich heen. Een eenzame vogel verspreidde een sober gefluit door de donkere bomen en de wind deed de bladeren, die zich sterk hielden in de kille herfst, dansen en ritselen.

Hoewel de hemel nu nog grijs was, wist ze dat het een mooie dag zou worden. Dit was namelijk ieder jaar het geval op de dag van het herfstfeest en in Flüstern werden tradities zelden gebroken.

Sieglinde wist dat wanneer ze terug zou keren, de stedelingen druk in de weer zouden zijn met de laatste voorbereidingen: ze zouden taarten aan het bakken zijn, het

weinige vuurwerk klaarzetten en de muzikanten - die de meeste dagen van het jaar gewone ambachtslui waren - zouden hun instrumenten weer naar boven halen en kleine melodietjes spelen om de anderen te amuseren tijdens het uitsloven.

Dit feest was een laatste avondmaal, als het ware. De laatste dag van de herfst; het officiële begin van de winter. Vanaf morgen zou het sneeuwen, iets wat ieder jaar gebeurde na het feest. De bewoners van Flüstern hadden een merkwaardig tijdsgevoel.

Ze wist dat ze terug moest, maar ze kon zichzelf er niet toe zetten in beweging te komen. Niet dat ze niet hield van het feest; ze had het gevoel te leven in een eeuwige, eindeloze cyclus. En waar die voor haar broers en zussen allemaal kon worden onderbroken, was zij verdoemd tot het eentonige leven. Voor haar was een huwelijk onmogelijk, waardoor ze dus voor altijd vastzat in het dorp. Ze hield van haar thuis, maar het was een pijnlijk vooruitzicht dat haar leven voor altijd vast zou zitten in dit ritme.

‘Kleine rivier, soms vraag ik me toch af hoe ik het volhoud,’ mompelde ze tegen het water en ze duwde zichzelf overeind.

Terwijl ze met haar versleten laarzen door de natte herfstbladeren slenterde, liet ze haar blik rond glijden in een zoektocht naar de mooiste gevallen bladeren: haar jongste zusje verzamelde ze als een fanatiekeling. Hetgeen ze in het oog kreeg, was echter geen herfstblad.

Plotseling stond ze recht voor een ruiter, gezeten op een briesend paard met een vacht zwarter dan de donkerste winternacht. Het dier bekeek haar priemend en dreigend. Ze slikte en keek - beangstigd door de wilde blik - maar op naar de ruiter.

Ze had hem nog nooit eerder gezien. Sinds haar tiende had ze nooit meer een vreemde gezien. Flüstern was zo klein, zo afgelegen dat vreemdelingen hier uitzonderlijke zeldzaamheden waren. Misschien had dit haar kunnen

intrigeren, maar toen ze hem zag, wist ze meteen dat dit niet de soort man was met wie ze wilde spreken.

Zijn zwarte haar van schouderlengte lag er onhandig bij; hij moest het geregeld uit zijn gezicht wrijven. De lokken, die toch glinsterden in het grijze licht, stonden in contrast met zijn huid, die haast bleker was dan de sneeuw die de streek iedere winter teisterde. Er was geen oneffenheid, geen minuscule fout te bemerken in zijn gezicht. Zijn gelaat was nauwkeurig gevormd met een scherpe kaaklijn, een slanke neus en een paar fijne lippen. Zijn irissen waren haast zo donker als zijn pupillen en keken haar ongegeneerd aan met een blik die autoriteit en irritatie uitstraalde. De lange streep waarin zijn bleke lippen getrokken waren, bevestigde zijn slechte humeur enkel meer.

Sieglinde was geen toonbeeld van geduld en aangezien het er niet op leek dat hij het woord zou nemen, schraapte ze haar keel. ‘Bent u soms verdwaald, meneer?’ Ze stelde de vraag zeer beleefd, want hij droeg kledij die prijsgaf dat hij beschikte over enige rijkdom in zijn leven. Een zwart vest met een zilveren patroon zat strak rond zijn bovenlichaam en de mouwen waren nauwkeurig gesloten door twee zilveren pinnen in de vorm van rozen. Zijn hoge, bruine laarzen waren vrij van enig vuiltje, evenals zijn zwarte mantel.

De vreemdeling kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik weet perfect waar ik ben,’ antwoordde hij laconiek.

Sieglinde kon het niet laten een wenkbrauw op te trekken en nogal ongemakkelijk trok ze haar versleten cape beter rond zich heen. Ze kon niet trouwen, maar dat betekende niet dat een man geen slechte bedoelingen kon hebben ten opzichte van haar.

Wat hij ook van plan was, ze had er ook geen zin in het gesprek heel beschaafd en lief te houden – ze had geen idee wie hij was. Als hij haar niet alleen ging laten, dan wilde ze tenminste een poging doen te weten te komen wat hij hier deed en vanwaar hij kwam. ‘Ah, zo. Maar u woont niet in Flüstern?’

‘Ik woon in de buurt,’ reageerde hij meteen.

Na negentien lentes ergens te hebben gewoond, wist ze best wat af van de omstreken. Het dichtstbijzijnde dorp was een dag rijden en een alleenstaande boerderij of herberg was nog verder weg, in welke richting je ook reed. De enige andere plek van beschaving was het kasteel aan de Flüsternsee. Daar woonde de een of andere kasteelheer. Hij was echter niet meer in het openbaar verschenen sinds mensenheugenis. De enige reden dat men wist dat hij bestond, waren twee dames die ieder jaar de inning kwamen doen. Deze man kon de graaf echter niet zijn, hij was veel te jong. Misschien had hij een zoon? Dat leek ook onwaarschijnlijk, dan hadden ze elkaar al eens eerder gezien moeten hebben.

‘Dan bent u op weg naar het dorp, voor het herfstfeest?’ probeerde ze.

Hierop bliksemde de donkere ogen eventjes, voor hij snauwde: ‘Ik zie niet in wie u bent, om zomaar conclusies te trekken over mijn doen en laten.’

Sieglinde tuitte even haar lippen en liet een tactische stilte vallen. ‘Oh, ik ben de laatste persoon die dat zou mogen doen, maar dat hindert mij niet. Vooral omdat ik niet anders kan dan afvragen wie u bent en wat u wilt? Waarom staat u hier nog? Als ik u zo irriteer als u doet uitstralen, meneer, dan kunt u mij toch beter met rust laten?’

De huid van de man verkleurde naar een boos rood en ze kon zien hoe hij zijn kaken opeenklemde. Ze kon zichzelf wel slaan: dit deed ze altijd. Welke goede wil ze ook had om beleefd te zijn, wanneer iets haar niet aanstond, zei ze dwaze, beledigende zaken. Ach ja, nu kon ze er toch niets meer aan veranderen.

‘Het lijkt mij niet verstandig op zo’n toon te spreken tegen iemand die jij niet kent,’ merkte de vreemdeling op en om zijn meester bij te staan, briede het zwarte paard eenmaal.

‘Het is niet mijn schuld dat ik u niet ken. U bent duidelijk van goede komaf, maar blijkbaar hebt u toch niet de

manieren om u voor te stellen. Sterker nog, ik moest het gesprek beginnen!’

Ze voelde hoe de conversatie buiten haar controle viel, hoe het steeds meer een onzinnigheid begon te worden, maar ze had geen zin om haar gedrag aan te passen aan deze man. Wellicht was hij een passerende edelman en zou ze hem toch nooit meer terugzien. Al was dat vooral hetgeen ze hoopte.

‘Iemand van mijn komaf spreekt niet met iemand zoals jij,’ redeneerde de man simpelweg en hij keek opzij alsof daar iets veel interessanter te zien was. ‘Ik heb je nooit gevraagd een gesprek met mij te starten.’

‘Met woorden nee, maar u verscheen uit het niets en staarde mij aan. U wilde duidelijk dat ik iets zei,’ wierp ze koppig tegen.

Toen de man haar weer aankeek, sloeg haar hart een slag over en even dacht ze dat dit het einde voor haar was. De schitteringen van furie die door zijn irissen trokken, joegen haar angst aan en ze had meteen spijt van haar brutaliteit. Ze wist zich echter te verzetten tegen de schrik en besloot dat ze zou proberen beleefder te zijn. Proberen was nog niet slagen.

‘Wat is je naam?’

Ze opende haar mond om te protesteren dat ze die van haar niet hoefde te geven als hij de zijne niet gaf, maar ze drukte haar lippen weer opeen terwijl ze zichzelf liet bedaren. Toch kon ze hem niet zomaar vertellen hoe ze heette. ‘Ik... zeg u adieu, meneer! Een aangename reis voor waar u ook naar op weg bent.’

Ze zette het op een rennen en was blij dat hij haar niet achterna kwam.

‘Maak je niet zo druk, Agnes, het zal gebeuren,’ mompelde Sieglinde, terwijl ze het blonde haar van haar zusje aan het vlechten was.

Ondanks de bemoedigende woorden leek het zestienjarige meisje zich niet helemaal gerustgesteld te voelen. Hoewel Sieglinde dit best kon begrijpen, vond ze het vooral belachelijk dat haar zusje zich zo opwond en onzeker voelde. Er viel namelijk niet aan te twijfelen dat Adolf haar die avond ten huwelijk zou vragen. Soms leek het wel alsof die twee al waren getrouwd. Er ging geen dag voorbij dat Sieglinde hen niet samen zag, lachend, pratend en vooral blozend. De twee waren tot over hun oren verliefd op elkaar en de families zouden geen bezwaren hebben tegen een huwelijk; Agnes' ouders waren goed bevriend met die van Adolf. Bovendien zou Sieglindes vader ieder huwelijksaanzoek aan een van zijn dochters accepteren. Als je acht kinderen had, waaronder vijf dochters, was dat nu eenmaal wat je moest doen.

Adolf en Agnes zouden tegen het einde van de avond verloofd zijn, daar hoefde je geen tweemaal over na te denken, en wanneer Agnes dan die lente zou intrekken bij Adolfs familie, zou Sieglinde de laatste van haar zussen zijn die nog thuis zou wonen. De kans dat hier ooit verandering in zou komen, was kleiner dan een graankorrel.

'Ik weet het toch niet zeker, Linde,' verzuchtte Agnes terwijl haar zus haar gouden lokken vastmaakte met een blauw lint.

'Maar ik weet het wel zeker en vertrouw maar op mijn instinct, dat is van alles goed op de hoogte,' antwoordde Sieglinde. Ze veegde haar handen zonder reden af aan de rok van haar donkergroene jurk en zodra haar zusje recht was gestaan van de versleten kruk bekeek ze haar nauwkeurig.

Agnes was een mooi meisje. Als ze een prachtige japon zou hebben gedragen, zou je haar zo kunnen verwarren met een prinses. Nu moest ze het echter doen met een zachtblauwe, van wol gemaakte jurk, waarvan de zoom al versleten was. Haar gouden lokken gaven haar iets heiligs en onschendbaars, haar heldere blauwe ogen schitterden lief

en optimistisch en ze glimlachte altijd, zelfs wanneer dat helemaal niet haar bedoeling was.

Sieglinde voelde zich altijd grimmig vergeleken met haar kleine zusje. Je kon zien dat ze familie waren aan hun ronde gezichten en bolle wangen, maar verder waren er vooral verschillen. Sieglindes lokken waren niet goudblond, maar korenbruin en haar ogen hadden een lichtgroene tint zoals pas ontsproten lenteblaadjes. Haar huid was bovendien niet vlekkeloos wit, maar was bezaaid met sproeten; iets waarom de andere kinderen in het dorp haar vroeger hadden uitgelachen. Vergeleken met haar engel van een zus was zij een boskabouter – hoewel ze best lang was.

‘Moeder wil dat je je blauwe sjaal aandoet, die kleurt goed bij je jurk,’ merkte ze tenslotte op.

Agnes knikte meteen en doorkruiste het kleine kamertje om zich op haar knieën te laten vallen bij de kleerkast. Hun vader was een houtwerker; gebrek aan geld hadden ze, maar gebrek aan goede meubels en een stevig huis niet.

Het houten gebouw had twee verdiepingen, waarvan de begane grond bestond uit een gemeenschappelijke ruimte en het atelier waar hun vader urenlang zaagde, klopte en schroefde.

Op de bovenverdieping waren drie kamers; één voor het echtpaar, één voor de zoons en één voor de dochters. Tijdens Sieglindes kinderjaren had ze met haar vier zussen in één kamer geslapen, die kleiner was dan die van haar broers, die slechts met drie waren. Maar goed dat drie van haar zussen al waren getrouwd en verhuisd, want Sieglinde zou gek zijn geworden.

Na wat rommelen in de kast vond Agnes de desbetreffende sjaal en ze wikkelde hem rond haar nek. Aangezien ze hier geen talent voor bleek te hebben, hielp Sieglinde de sjaal te fatsoeneren.

‘Ik hoop maar dat Adolf dit mooi gaat vinden,’ mompelde Agnes voornamelijk tegen zichzelf.

Sieglinde rolde een beetje met haar ogen en nam zuchtend plaats op het kleine bed waar ze samen met haar zus in sliep.

‘Adolf is niet blind, noch dwaas,’ antwoordde ze praktisch. ‘Je zult hem behagen.’

Agnes begon te blozen als een klein kind en beet daarna op haar lip. ‘Het spijt me dat ik hier zo moeilijk over doe. Ik ben zo zenuwachtig en bang en dat is oneerlijk tegenover jou, want jij kunt niet trouwen en...’ Ze stopte haar geratel halverwege en boog beschaamd haar hoofd. ‘Sorry, Linde, ik wilde niet...’

‘Maak je niet druk. Wat je zegt is waar en daar kan jij niets aan doen.’

Ze sprak met zelfzekerheid, maar haar hart kromp ineen. Dit maakte ze dikwijls mee. Mensen brachten het zelf ter sprake en boden meteen hun verontschuldiging aan, maar ze wisten niet echt waarvoor. Omdat ze medelijden hadden met haar? Omdat ze erover waren begonnen? Omdat ze haar hadden gekwetst?

Elke keer zei ze dat het haar niets deed. Het was een feit en daar had ze zich bij neergelegd. Dat was iedere keer gelogen. Het was onmogelijk hier vrede mee te hebben. Hoe vaak ze zichzelf er ook op wees dat ze geen hoop moest koesteren, wenste ze iedere avond dat ze de volgende dag wakker zou worden in vuile lakens, rood van het bloed. Ze was negentien, maar had nog nooit gebloed en je hoefde geen dokter zijn om te weten wat dat betekende: ze zou nooit kinderen kunnen krijgen. Bijgevolg was er geen man in de wereld die haar tot zijn vrouw zou willen nemen.

‘Ik wil best praten met Adolfs broer, hij...’ begon Agnes, maar Sieglinde schudde haar hoofd.

‘Nee, niet doen. Het is beter dat ik niet trouw, ik zou niet aan mijn plichten kunnen voldoen.’ Haar ogen waren gericht op de grond van platgestampte aarde die hier en daar bedekt was door een rieten matje. ‘Misschien kan ik het klooster in gaan. Lukas van de herberg zei me eens dat er sinds enkele jaren een nieuw klooster is in het zuiden,’ zei Sieglinde zonder er echt bij na te denken.

Hierop begon Agnes te giechelen en ze kwam naast haar oudere zus zitten. Het meisje pakte haar vast bij de

schouders en schonk haar een lieve, geruststellende glimlach. Even keken ze elkaar zwijgend aan en nogmaals beet Agnes op haar lip.

Uiteindelijk fluisterde ze in Sieglindes oor: 'Ik denk dat de zusters geen dronkaard onder hen willen hebben.'

Hierop gaf Sieglinde haar zusje een klets op haar bovenbeen, zo hard dat het blonde meisje met een klein gillettej overeind sprong.

'Sorry, zus, maar het is zo!' riep ze en ze zette het op een rennen.

Sieglinde lachte hartelijk en zette de achtervolging in. Ze bukte zich om door de kleine deur te passen, rende de krakende traptreden af en de gezamenlijke kamer door. Ze negeerde het verwarde geroep van haar oudste broer, die verveeld houten poppetjes zat te maken bij het kleine vuur. Toen ze de deur uit was, omhelsde de kille avond haar als een oude vriend en deed haar rillen. Ze koesterde dit gevoel; om de een of andere reden hield ze hiervan. Weldra haalde ze haar zusje in en greep haar bij haar middel. Het lukte haar net haar een beetje op te tillen. Agnes was mooi, maar niet licht.

'Ik ben géén dronkaard,' snauwde Sieglinde plagerig, terwijl ze haar zusje weer op de grond zette en losliet.

'Dat ben je wél, mijn lieve zus. Maar vrees niet, niemand veroordeelt je daarom. Al wil ik je wel vragen, voor moeder en vader: houd je deze avond in met de alcohol!'

Een schaapachtige grimas verscheen op Sieglindes gezicht en ze keek een beetje doelloos naar de heldere nachthemel. De sterren waren zichtbaar, evenals de gelige maan. Het was een perfecte nacht voor het herfstfeest, wat indirect betekende dat het een perfecte nacht was voor drank. Dat was iets wat Sieglinde echt niet kon weerstaan. Maar een dronkaard was ze zeker niet.

'Van één beker bier word je niet dronken,' antwoordde ze haar zusje.

Agnes blies haar adem uit, waardoor nevelige wolkjes de lucht in stegen.

‘Jij kan gewoon niet slechts één beker drinken, dat is het probleem,’ vertelde ze.

Sieglinde zuchtte en gaf zich over. ‘Ik kan niets beloven.’ Agnes kruiste haar armen, maar haar zus veranderde ongestoord het onderwerp. ‘Maar vertel me, hoe groot is de kans dat we Hans meekrijgen naar het feest?’

Hans, hun oudste broer, was het meest afgezonderde en asociale wezen dat rondliep in heel het Zwarte Woud. Hij ging enkel naar buiten om hun vader te helpen bij het werk en daarbij sprak hij niet meer dan nodig was. Rond hem hing altijd een rust en stilte en daarom was hij Sieglindes favoriete broer. Haar twee andere broers waren onstuimig en wild. Het was maar goed dat ze naar Freiburg waren verhuisd om daar het een of andere beroep te leren. Het geluidloze leven in Flüstern zou hen langzaam hebben opgevreten.

‘Ik ben er al,’ verzuchtte Hans’ stem vanachter haar. ‘Ik wil geen herhaling van vorig jaar,’ legde hij uit toen hij naast Sieglinde stond.

Toen hadden Agnes en Adolf zijn armen en voeten bijeengebonden en hem zo meegenomen naar de feestelijkheden. Niemand had de moeite genomen hem los te maken, waardoor hij de nacht had moeten doorbrengen in de grote hal van het dorp, tussen alle dronkaards en ander gespuis.

‘Je begint het te leren,’ zei Sieglinde en ze nam haar broer bij de arm.

Met z’n drieën wandelden ze richting het plein en hoewel alles was zoals het moest zijn, had ze een gevoel in haar hart dat er iets drastisch mis zou lopen. Ze voelde zich bekeken en om de een of andere reden moest ze plotseling denken aan de vreemdeling in het woud.

Zijn zwarte ogen staarden haar aan vanuit de duisternis.

Hoofdstuk 2

Misschien moest ze toch maar de mogelijkheid overwegen dat ze inderdaad een dronkaard was.

Het herfstfeest liep ten einde. De muzikanten speelden enkel nog nostalgische, triestige liederen die het afscheid nemen begeleidden. Kinderen trokken aan hun moeders rok, voor die ene keer zeurend dat ze wilden slapen, terwijl geheime koppeltjes giechelend het bos in trokken om de grenzen van moraliteit op te zoeken. Zij die geen zin hadden om op te staan of naar huis te gaan, hingen nog wat aan de toog. De oude Jonathan zou ook ongeveer op dit moment door de straten beginnen te dwalen, iets wat iedere avond het geval was. Jonathan was een dronkaard; misschien moest ze hem eens vragen wat de voorwaarden waren om je tot die categorie te mogen rekenen.

Hoewel de nacht koud was en uit de duisternis rondom haar menig monster of wild dier tevoorschijn kon springen om haar te verslinden, weigerde Sieglinde haar rustige zitplaatsje te verlaten. Ze had een plekje gevonden op een boomstronk achter iemands huis. Zonder enige twijfelkende ze de bewoners van het eenvoudige huisje, maar ze had te veel op om helder te kunnen denken en logische verbanden te kunnen leggen.

Ze had besloten te genieten van de stilte, de kou, de duisternis, maar vooral van de roes die haar gedachten dempte. De alcohol onderdrukte de anders zeurende woorden in haar hoofd en maakte van de wereld een aangener thuis. De volgende dag zou haar hoofd kloppen en zou haar maaginhoud op de vloer eindigen, maar dat maakte haar zeer weinig uit. Er was niets anders in de

wereld dat haar zo kon geruststellen en haar zo kon kalmeren als bier dat deed.

Voor haar ogen speelden de recente herinneringen aan de avond zich opnieuw af. Ze kon de vrolijke deuntjes nog horen en het hartelijke gelach van de dorpelingen onder het dansen. Dansen. Sieglinde was er geen talent in, maar zelfs zij had zich voor de gelegenheid eraan gewaagd. Allemaal door Gerfried. Tegen zijn charmes kon niemand ingaan, ook Sieglinde niet. Ondanks de alcohol kon ze niet verhinderen dat ze aan hem dacht.

Zijn helderblauwe ogen die haar aankeken met de warmte van de zomerzon, zijn schaapachtige grijzen die hem een eerder domme indruk gaven, blonde krullen die nooit maar dan ook nooit goed zouden zitten. Gerfried en zij waren samen opgegroeid, maar hij was te onstuimig om tevreden te zijn met het rustige leven in Flüstern. Dus op hun twaalfde was hij meegegaan met een rondreizende bard om pas twee jaar later zijn geboortedorp weer eens te bezoeken. Ondertussen was hij een volwaardige bard en reisde hij rond. Zijn leven was een chaos, zei hij altijd, maar hij kon zich niets anders voorstellen. Sieglinde had zich wel andere dingen kunnen voorstellen, maar ze wist best dat haar fantasieën niet aansloten bij Gerfrieds ziel, die dorste naar afwisseling.

Ze had niet door dat ze een oud melodietje was begonnen te neuriën, een liedje dat haar moeder vaak zong. Struikelend over haar dubbele tong begon ze wat te zingen en liet haar ogen dichtzakken. Het kwam pas halverwege bij haar op dat de tekst zeer macaber was: het betrof de klaagzang van een vrouw wier minnaar haar had bedrogen. Ze stond op het punt haar eigen leven te nemen.

‘Waarom zing je op zo’n mooie avond zulke neerslachtige liederen?’

Haar tanden plantten zich in haar onderlip en ze vloog omhoog. Door de plotselinge beweging wankelde ze op haar benen en als Gerfried haar niet bij de schouders had vastgegrepen, was ze vast omvergevallen. Ze blies haar

adem langzaam uit en slikte, opkijkend naar de jongeman die haar stevig vasthield.

‘Je liet me schrikken,’ mompelde ze nogal bits en ze trok zich los uit zijn greep.

Ze kon echter de slapte in haar benen niet negeren en ging weer op de boomstronk zitten, haar armen koppig gekruist. Ze schaamde zich rot. Ze was dronken en het kon haar weinig schelen dat heel het dorp dat wist, maar dat Gerfried haar zo zag, haatte ze. Wat moest hij nu wel niet van haar denken? Ze haatte vooral zichzelf, omdat ze zich zo druk maakte om Gerfrieds mening over haar.

Hij antwoordde niet meteen en keek zwijgend op haar neer. Uiteindelijk slaakte hij een zucht en ging op de grond zitten. De vuiligheid deed hem duidelijk niets.

‘Ah, je wordt melancholisch van te veel bier,’ besloot hij tenslotte.

Sieglinde maakte een kort, grommend geluid en schudde haar hoofd.

‘Ik ben niet melancholisch,’ antwoordde ze en ze voegde er zachter aan toe: ‘Het creëert rust in mijn hoofd. Alles stopt even.’

‘Waarom wil je rust? Flüstern is al zo... stil,’ zei hij.

Sieglinde glimlachte vaag, een beetje triestig. ‘Je begrijpt het niet,’ zei ze enkel.

Gerfrieds vingers gleden langzaam naar haar hand en knepen stevig in haar door de kou verkleumde vingers. Ze apprecieerde het gebaar; het gebeurde zelden dat iemand haar gerust probeerde te stellen. Het gebeurde haast nooit dat iemand zag dat ze het nodig had. ‘Leg het mij dan uit.’

Gevoelens zijn abstractheden: ze komen voort uit het meest ingewikkelde van je wezen en zijn meestal zo vaag en wisselvallig dat je ze nauwelijks onder woorden kunt brengen. Sieglinde had het hem graag verteld, ieder detail en opmerkelijk kleinigheidje, en hij zou aandachtig hebben geluisterd. Maar toch deed ze het niet. Ten eerste wist ze niet waar te beginnen en ten tweede zou ze struikelen over haar woorden. ‘Hoelang blijf je?’ vroeg ze, alsof ze zijn

verzoek niet had gehoord. ‘Niet lang waarschijnlijk.’ Het laatste mompelde ze zodanig dat het nauwelijks te horen was, maar aan de manier waarop hij slikte, was het duidelijk dat hij haar had gehoord.

Hij genoot te veel van zijn levensstijl om zich er ooit voor te verontschuldigen. Dat betekende echter niet dat hij niet wist dat hij hier indirect anderen pijn mee deed. Hij wist dat hij haar kwetste. ‘Een tijdje,’ antwoordde hij tenslotte.

Het was niet de eerste keer dat ze dit hoorde, al bracht het hetzelfde gevoel mee als alle vorige keren. Tegen beter weten in voelde haar hart telkens zwaar in haar borstkas. Ze bleef het toelaten dat hij haar teleurstelde, keer op keer. Ze wreef wat over haar voorhoofd en liet haar hoofd hangen, waardoor haar korenbruine lokken langs haar gezicht hingen als een sluier. ‘Met andere woorden, je vertrekt morgen al,’ stelde ze vast.

‘Linde...’ begon hij, maar ze schudde haar hoofd en ging een stuk rechterop zitten.

‘Het geeft niets,’ onderbrak ze hem bruusk, ‘nee, het geeft niets. Natuurlijk geeft het niets, het... is... welnu, ik neem het je niet kwalijk. Flüstern is zo stil en je kunt dat duidelijk niet verdragen. En waarom zou je ook blijven? Je hebt je ziel verloren aan muziek en verhalen en je wilt die verspreiden door het hele land. Waarom zou je dan blijven in een klein, onzinnig dorp waar je enkel kan luisteren naar het geratel van een onzinnige vrouw? Ja, dat kan ik je niet kwalijk nemen.’

Mocht er geen alcohol bij betrokken zijn geweest, had ze dit nooit hardop gezegd. Met haar gedempte gedachten kon ze geen manier vinden om deze woorden voor zichzelf te houden; de woorden waren uit haar mond voor ze er ook maar één keer over had nagedacht en toen lagen ze daar, open en bloot, voor hem om er getuige van te zijn. Ze slaakte een gefrustreerde zucht en om de tranen in haar ogen onopgemerkt te kunnen wegknippen, keek ze de andere kant op.

Gerfrieds vingers klemden zich steviger rond de hare en plotseling kon ze zijn adem tegen haar wang voelen. Een ijskoude rilling trok door haar lichaam toen hij voorzichtig haar haren achter haar oren streek. 'Ik zou graag luisteren naar het geratel van deze zogenaamd onzinnige vrouw,' fluisterde hij terwijl hij voorzichtig haar kin tussen zijn duim en wijsvinger vastpakte.

Met een teder gebaar deed hij haar naar hem opkijken, recht in die ogen die voor haar zo vertrouwd waren als de grijze hemel of de miezerbuien die haar thuisdorp zo kenmerkten.

'Sieglinde, wil je met me trouwen?'

Tijd leek compleet te verdwijnen. Plotseling verdween de duisternis rondom hen, de kou die in hun vingers beet, het zachte geruis van de bladeren. Er was enkel nog hem en haar. Haar hart was een stuk sneller gaan slaan, maar ze hield haar adem in.

Ze had dikwijls gedroomd deze woorden te horen. In haar fantasie had hij het haar al duizendmaal gevraagd en duizendmaal had ze ingestemd. Nu de vraag echter in de realiteit werd gesteld, was ze enkel bang, verward. Haar buik kriebelde niet van vrolijkheid, noch trokken haar lippen zichzelf omhoog in een brede lach. Sterker nog, ze deed een poging haar vingers uit zijn greep te trekken, ze keek de andere kant op en ze beet hard op haar tanden, alsof ze zich schrap moest zetten voor een zware klap.

In haar fantasieën kon ze zo vaak ja zeggen als ze wilde, in de werkelijkheid zou ze zichzelf tevreden moeten stellen met nee.

'Gerfried, je weet...'

'Dat je geen kinderen kunt krijgen,' onderbrak hij haar en hij reikte weer naar haar hand. 'Ja, dat weet ik, maar dat houdt me niet tegen. Ik verlang niet naar kinderen, ik verlang naar jou.'

Sieglinde's hoofd begon te kloppen en aan het prikkende gevoel achter haar ogen, aan de brok in haar keel begreep ze dat ze op ieder moment kon huilen. Gefrustreerd stond

ze op, een klaaglijke zucht verliet haar lippen en met haar armen rond zich heen geslagen begon ze nerveus rond te dwalen.

‘Nu niet,’ begon ze ratelend, ‘maar ooit zal je ze willen en ik kan je geen kinderen geven en dan zal je mij de schuld geven. Nee, je weet niet waar je het over hebt, je hebt géén idee.’

Gerfried was opgestaan om haar willekeurige bewegingen te volgen. ‘Ik ben me er zelf beter van bewust wat ik wil dan jij,’ merkte hij op en nogmaals probeerde hij haar vast te pakken, maar ze duwde hem weg.

Ze keek radeloos omhoog, naar de wassende gele maan die beetje bij beetje verdween achter de donkere vegen van een wolk. Haar moeder had haar ooit verteld dat, wanneer ze niet wist wat te doen, ze de maan om hulp moest vragen. Wanneer je verdwaald was in je eigen leven, zou de maan zich over je ontfermen en de weg wijzen. Sieglinde had echter helemaal niet het gevoel ook maar iets wijzer te zijn geworden en moest steeds meer moeite doen om niet weg te rennen. Ze wilde hier weg.

‘Linde...’

Sieglinde draaide zich met een ruk naar hem om en een slik wrong zich een weg door haar keel. Ze zocht zijn ogen, maar vond ze niet door de duisternis die tussen hen in hing.

‘Het spijt me, Gerfried. Maar denk hierover na: wat voor een leven zouden wij samen hebben? Jij bent als een vogel: je blijft nooit lang op dezelfde plek, je houdt van onzekerheid en avontuur, maar dat wil ik niet. Ik wil een standvastig leven met een regelmaat – en misschien maakt mij dat saai of laf, maar je weet best dat ik nooit heb verlangd naar spanning. Ik wil stil geluk. En ik wéét dat er een dag komt dat je een kind zal willen en als die dag komt, dan zal je mij zien als een last.’ Haar vingertoppen drukten zo hard in haar handpalm dat haar nagels sporen gingen achterlaten. ‘Nee, ik kan het niet.’

Voor die ene keer was ze de duisternis dankbaar. Door hem kon ze de pijn op zijn gezicht niet zien, ze kon niet zien

welke schade ze had aangericht. Het werd stil. Haar voeten tintelden, verlangend weg te kunnen rennen, maar ze bleef staan waar ze stond, wachtend op een laatste woord, en hield haar adem in. Gerfried draaide zich langzaam om en na een korte twijfeling wandelde hij met een trage tred weg, zijn voeten slepend door de deken van gevallen bladeren.

Ze wenste even deel te kunnen worden van de nacht, om als het ware op te lossen in de donkerte en te stoppen met bestaan. Ze had net de persoon gekwetst van wie ze het meest hield in de wereld – en ze had er nauwelijks over getwijfeld. Ze had dan ook geloofd dat ze het juiste had gedaan. Nu ze het resultaat had waargenomen, was ze daar echter niet zo zeker meer van. Haar ogen gleden een laatste keer omhoog en ze vervloekte de maan.

Pas toen ze ergens door het dorpshart van Flüstern zwierf, besepte ze dat ze in beweging was gekomen. De donkergroene rok van haar jurk sleepte door de modder en de gevallen bladeren, maar het kon haar bar weinig schelen. Op de achtergrond kon ze stemmen horen, wellicht van de volwassen mannen van het dorp – zij bleven altijd het langst wakker op het herfstfeest, meestal tot de dageraad. Ze hadden dingen te bespreken, omtrent de winter en hoe ze die zouden doorstaan, omtrent de kerk en zijn verhouding tot de mythen die de dorpingen niet konden vergeten, omtrent Nebelburg aan de Flüsternsee.

Ze dwong zichzelf hieraan te denken, in een poging te vergeten hoe Gerfried zich had omgedraaid en zonder een woord van haar was weggelopen. Ze faalde grandioos.

Toen ze thuis kwam, opende ze de deur zo voorzichtig als ze kon, maar dat verhinderde niet dat hij kraakte alsof dat het enige was waarvoor hij bestond. Ze mompelde binnensmonds een zeer godslasterlijke vloek, iets waar ze meteen spijt van kreeg.

‘Sieglinde, wat een taalgebruik!’ Ze kromp ineen en kneep haar ogen toe.